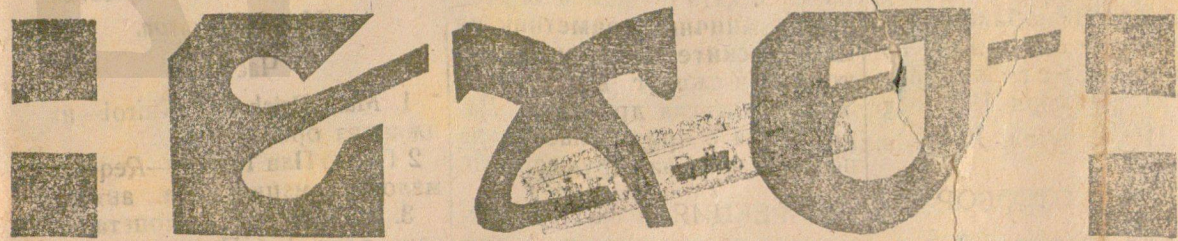

СЕВЕРНО

НЕЗАВИСИМ ИНФОРМАЦИОНЕН ВЕСТНИК

АБОНАМЕНТ 20 ЛЕВА

Телефон № 63.

ЗАСТЪПВА Политика, Информация, Народно стопанство, Търговия и Литература.

Редактор Петко Пав. Попов

СЪТРУДНИЦИ: г. г. Цовю Брашлянов, Ячо Хлебаров, Г. П. Домушев, Иван Кирилов, Д-р Хр. Д. Попов, Д-р М. Икономов, Константин поп Христов, Ник. Ракития, Д-р Димо Лесичов, Симеон Евтимов, Д-р Ст. С. ромахов, Д-р Васил Урматов, Д-р Н. Думанов, Хр. Цолев, Ив. Миндичков, А. Б. Нагетов, Иг. Б. Фурнаджия, Ст. Балтаджиев, Васка Павурджиев, Севдал на Крайска, Ст. Танев — редактор в „Утро“, Ал. Джаджиев — столичен журналист Райна Герова, Невена Розева, Т. Безименя, Николай Дончев, Д-р Ев. Янковски, Оля Пашмакова, Ал. Геров и др.

Четиредесет дни...

Не пее вече поета — зжнливата му лира

Загложва за веки и веков...

„Requiem“—Петко Пав. Попов.

Изминаха вече 40 дена от как родната земя прибра в ледените си обятия чувствения си великан и горещ поклонник, — зидаря и крепителя на бжлгарския дух и култура, ваятеля на нашата мисъл и слово, найскъпата си рожба.

Отлетяха 40 дена от как изчезна от погледа ни най-верния изразител на народната душа, вдъхновителя и възпитателя на бжлгарската младеж, духовния вожд и певец на бжлгарското племе.

Цели 50 години Вазов с едно упоително очорозаване възпевахе всичко цено, величаво и възвишено в нашия народ; той пъ за неговото трудолюбие, за неговата крепка вара, без гранична любов към родината му, за неговия усрем към наука, към напредък... Вазов даде на своя народ най-скъпите си ценни плодове на своята душа и сърдце. Вазов оставя творения, които ще бъдат най-крупните паметници в нашата художествена писменост.

Днес целия признателен народ и младото поколение виждат, как блеска на Вазовата светлина пръска своите лъчи все по силно, за да сгрее душите и творческите сили за най-достойни подвизи. Вазов предаде своите скровища на поколенията, които днес благоговейат пред неговото огромно дело и се прекланят пред ореола на неговото безсмъртие. Наш дълг е да пазим и съхраним тези скровища като светиня.

В скръбта за починалия поет се смесва гордостта на бжлгарския народ за родолюбие на неговия пръв и най-достоеен син.

Вазов ни остави следата на един грамаден талант, изнурен от труд и героизм.

— Кога поколенията подирят местото на Вазова, нека го търсят в редицата от най-големите герои на Бжлгария,

П. ДУМАНОВ.

Иван Вазов

От ранните си младни живех
За мен си не, а за народа,
От раните си пролет запех
За родина и за свобода.

Ив. Вазов.

Вазов умре! Това бе скръбната вест, която бързо се разнесе из цялата страна. Како че ли на никому не се искаше той да умира, а да живее ако би могло вечно. Все пак провидението бе пощедно към него. Той доживя дълбока старост и можа свободно да развие всички свои сили и даде на своя народ повече от всеки друг. Роден през дните на нашето възрождение, Вазов живя и твори близо половин век. Той съединява две епохи от нашия живот — тази преди нашето освобождение и епохата след освобождението до наши дни. Той е преживял всички промени в нашия общественно-политически живот. Вазов е преди всичко поет — писател и по малко обществен деец. Той е народен поет в пълния смисъл на думата, който е необикновен талант и твърд художествен усет е изобразил всички по важни прояви на нашето културно развитие. Той винаги се е чувствувал близко до народа и най-добре от всички е разбирал неговите копнежи и идеали.

От ранни години и до своята смърт Вазов живее с надеждите и злочестините на нашето отечество. Наедно с него той е страдал и въздишал, споделял неговите горести и надежди. Нема по забележително събитие, което той да не е отбележал в своята дейнина.

В течение на 50 годишна литературна дейност той ни остави едно богато литературно наследство, което по неговата разностранност е ненадминато от никого. Вазов работи и твори в всички посоки

магазин „Златка Комба“

Братя Дим. Граевеи

ПРИСТИГНАХА

всички видове луксозни напитки като:

Бенедиктин, Шартриоз, Крем де дам, Крем
какао, Крем банана, Фрамбоаз, парфет,
Амур Кюрасо.

Разни видове КОНЯЦИ медилина, ВИНЕН КОНЯК,
фасонен и др.

МАСТИКИ

разни „Изо“ „Сакжзия Цариградска“
„Заарски Спирт“ „Хиоска“ и др.

Вина бели и червени

Разни деликатели, САРДЕЛИ, ШОКОЛАДИ, КАРАМЕЛИ,
БОНБОНИ и др. КАЛБАСИ всекакъв вид,

Приема се за изработване ШУМКА!

неговото поетическо творчество се издига високо над това на всички млади и стари наши поети. С право той си остава патриарх на нашата литература и няма равен на себе си в никоя от литературните на нашите съседни.

На първо място неговото лирическо творчество образува най-ценен дел от неговото наследство. Неговите епични работи — поеми, повести и разкази и романи, които по брой и размери представляват много голем дел от това наследство, заемат също тъй видно място и сж щастлива рожба на неговата творческа природа. Драмите му обаче, заемат едно по-второстепенно място и те всички изнискат въпроси и интереси присъщи на широката маса на интелигентния и полуинтелигентния бжлгарски свет. Изобщо цялото му драматическо творчество изразява идеологията и чувствата на широката народна маса.

Вазов с право се счита за национален поет, защото винаги се явява изразител на чувства и схващания, присъщи на нашата нация. Всеки бжлгарин по-малко или повече образование може да разбере и преживее неговите художествени замисли и то без особено трудна.

Драматическото творчество на Вазова изобщо не може да се равни с неговото епическо и лирическо творчество, обаче то има голямо значение за развоя на нашата драма. Цялата му драматическа дейност съставлява началото на нашата драма.

Вазов има големи заслуги и за нашия книжовен език. Между всички наши писатели той показва най-голема любов към езиковата чистота. Неговият език е чужд на всекакви западноевропейски чуждици. В употребата на русизми, турски думи и орхаизми, той притежава образцова умеренност. При това новата наша книжнина иу дължи и много нови думи.

Вазов умре щастлив, че целия бжлгарски народ разбра и оцени неговата дейност. Приживе нашия народ, свикнал само да отрицава и да клейми, даде своята признателност към неговите заслуги и му даде небивало до сега честуване по случай 70 годишния му юбилей.

Вазов е гордост на нашия народ и силата на националното възрождение на нашето бжлгарско племе.

Ячо С. Хлебаров.

Ив. Вазов

Недопета песен.*)

Душата си раздадох аз
В трептящи звукове и песни,
Раздавам я и тоз час
Последните й лъчи небесни.

*

Страданията си излях,
Възторзите излях си сжщо,
И всичко миру аз казах,
Що в мен без болно ил могжщо.

*

Не лъжа ли се — Некой зов.
Друг некой блен в душа не
бди ли?

Недоизказана любов?

Мечти недомълвени, мили?

*

Но, родино, за тебе пех.
Ти пела беше в песента ми,
И да открия не посмех
Святаята святых в душа ми.

*

Ще отнеса във гроба свой
Светът невидим на поета,
Жадът неуголени мой
И песента си недопета.

*) Едно от последните стихотворения на починалия поет печатено в последната му сбирка „Люлека ми замира“.

ПРИ ИВАН ВАЗОВ

(Спомен)

Беше в надвечерието на 1916 година, време на мъки и изпитания — разгарът на общоевропейската война.

Вестникът, в който работехме, „Дневник“, имаше традицията да поднася като новогодишен дар на своите читатели, мненията на нашите първенци в областта на политиката и литературата върху стереотипния въпрос: какво ни носи новата година? — Падна ни се, между другите, да посетим и първенците на бжлгарската книжовна мисъл: Стоян Михайловски и Иван Вазов.

Ние потропахме пред портата на първия и бехме въведени в приемната зала. Процедурата на нашата новогодишна посетка се оказа твърде

кратка.

След като узна цялата на посещенията ни Стоян Михайловски влезе в своя работен кабинет и без да се минат повече от 10 минути — време, което ни се стори вечно — той беше вече пред нас, с написан лист хартия в ръка.

— Слушайте!

Ние се превърнахме в слух. И Михайловски прочете с свойствената си нервност ред кратки, но бистри мисли върху войната.

— Разбрахте ли?

Да г. Михайловски.

— Нищо не сте разбрали

Ще ви го прочета още веднаж. И той го прочете още веднаж, след което ни каза: Внимавайте, да не се допуснат грешки защото ще ви издър-

нам ушите.

Разбира се, ние не дадохме повод да почувствуваме издърпани ушите си.

Вторият — това беше Иван Вазов.

Ние почукахме на все опознатата врата на улиците „Раковски“ и „Вълкович“, току до земеделската банка, сега министерски съвет.

Посрещнаха ни старата слугиня и лаят на малко кученце — еднакво познати на тях които сж посещавали самотния дом на поета.

Той стоиме на своята работна маса — малка маса с стжклено покривало върху което стои разкошаа мастилица подарена поету от писателския съюз в време на 25 годишния му юбилей. В десно между другите портрети, ние в своето младежко смущение, сжзрехме тоя на Звездомир Бел-

чев — автор на една несполучлива стихосбирка „Под джда на живото олово“ — познат на пловдивчани като офицер на пионерната дружина тук и като сямски близък на Наполеон Бонапарт.

Требваше да събереме много самообладание за да изложим за народния поет защо го безпокоим в неговите часове на съзерцание и работа. Вместо досада — лицето на Вазов се озари от усмивка:

— Добре, млади човече! Елате утре и ще имате моето мнение.

Точно в определеното време ние бехме посрещнати от старата слугиня и малкото кученце. Поетът беше пак до своята стжкленна масичка.

Констатирахме с огорчение, че той отдавна вече е забравил не само поржката ни, но и самите нас. Напомнихме

му всичко това.

В резултат, Вазов откъсна лист от своя карнет и доколкото не ни лъже паметта написа набързо:

„На мен се пада да кажа какво ни носи новата 1916 година; но най-добре е да донесе тя мир на всички, които страдат.“

— Да, мир ни трябва — промълви Вазов, когато ние си отивахме.

Между пищните фрази на нашите общественици: Радославов, Пешев, Генадиев, Гешев, Малинов и пр. в новогодишния брой на в. „Дневник“ най-точния израз на народното настроение беха кратките, но силни писания на Ст. Михайловски и Иван Вазов — едва допуснати от тъй строгата цензура тогава.

Пловдив

Пиетро.

ИВАН КИРИЛОВ.

Последня среща с народния поет

Когато ми съобщиха тъжната вест за смъртта на народния поет аз не повярвах. Лажата ми се стори защото за мене той бе станал безсмъртен. Толкова писатели, от как помня аз, един по един си отиваха, а той — народният поет, Великан — Иван Вазов бе все тъй читав джржелив, както за пръв път го видех в театра — Славянската беседа, при представянето на „Края на Садомат“. Убиха Алека, починаха Великов, Пенчо Славейков, Яворов, П. Ю. Тодоров, Д-р Кръстев, Д. Бояджиев, М. Георгиев, Дебилянов, Вел Тан, Руневски и колко още млади и надежни писатели, а той живееше... И види се бех свикнал, че Вазов нема да умре. И когато ми съобщиха за неговата кончина — стори ме се лажата.

Лажата ставаше още по-вероятна, че на скоро — нещо месец преди това аз го видех на гара Червен Брег, когато готвеше да замине за Рибарица на летище.

Аз го видех весел, бодр и секаш подмладен. Поздравих го и когато ми каза, че отива да се порада на красивата природа на Рибарица, обзе ме радост. Радостта идеше от там, че аз знаех какво джржеливият старец ще напише още няколко вдъхновени страници за нашата Стара планина.

— Радвам се, — му казах аз, — че ви виждам все тъй бодр както преди 20 години.

Той само ме погледна и в погледа му долових некакво сжжение. С него той като че искаше да каже: до като вие младите се ядете един друг не чакайте читави старини.

— Кажете ми тайната на вашата вечна младост? — подзех аз.

— Бждете искрени, пазете уважението към другите, престанете да подозирате, че хората около вас ви мислят зло и ще почувствувате едно велико успокоение на духа, а спокойствието на духа е извор на бодрост и здраве.

Той поспре, секаш да се увери, че аз го разбирам.

— Вие, младите, сте много мнителни, твърде амбициозни, бих казал вироглави — и се ядете в себе си. Разбира се, че без време ще клемните глави. Не обичате природата. Предпочитате града пред тихото и здраво наше село. Затова и преждевременно клемват, както цветето на което е отнето слънцето.

Аз го слушах с благоговение.

Той млъкна и като ме изгледа с бащинско внимание додаде:

— Елате към Рибарица, Там ще имаме време да си поговорим да се порадаме на тоя дивен кът.

Аз не обещах, защото... да го кажа ли? — днес отиването за там е креховски подвиг.

Сбогувах се и заведех на бодрия старец, че на тая възраст той желае обществото на младите; чувствува нужда да говори и да бжде сред природата за да и се радва и черпне вдъхновение.

И когато ми казаха, че той е починал — аз не повярвах защото бех свикнал с мисълта, че той ще преживее всички ни.

В ВТОРНИК и среда писателя Чавдар Мулафов джржа две сказки на тема: Проблеми в модерното изкуство: а) Импресионизм и б) Неоимпресионизм и експресионизъм.

Сказките беха посетени слабо.

Константин поп Христов

За тжлпата

(спомен от Ив. Вазов.)

Беше по време на студентството ми. Тогава, още не знаещ живота, гледах и оценявах вижданата действителност. Още незнаех цената на златото, бляска на лжскащите камъни ме заслепяваше, усмивката, изписана по лицата на хората, се откриваше щастие човеческо... Аз незнаех още скърбите в смехът и безгрижно минавах дните на младостта си...

Един ден видех поета в сладкарница „Цар Освободител“ в София дете — той обикновено прекарваше следобедните си часове. Както винаги с него беше и кучето му, почти единствено по рода си в София. Седнах при него и непринудено, малко възбудено започна той да ми разказва следното:

— Ти си млад. Виж, погледни онези хей там, на крайната маса, в жгала до прозореца и ми кажи кои сж.

Личеше, че нещо се случило. Той поклащаше главата си по често и видех като че ли яден поглед в очите му.

Обжрних се по тая посока и видех група студенти и студентки. Беха познати. Казах това на поета. Той от начало не поиска да поверва, че тм, онези, сж студенти. Погледа ги, климна глава и каза:

— Значи, студенти?

— Да, мой колеги, познавам ги.

— Това е, значи, златокрилата младеж!... вжаджхна той аз ги слушах повече от половин час... Говорят, говорят... И за мене говориха... Изглежда ме познават... Говориха добро, но говориха и много лошо и най-главното, не свързах мисъл в душата им... Тжлпа!...

— Знаеш ли що е тжлпа?

Не, ти си много млад, за да знаеш това. Но помни нема по хубаво да бждеш тжлпа, но за това пжж ужасно е да те ценят такжж и от тжлпа!... Това е хидра, която не вижда и, в стремежа си да разкъва и квази устните си в кръвта на своите жертви, увелича се и кжса своите собствени меса — квази устните си в собственати си кръжж...

Пази се от хидрата — не допускай да станеш хидра!...

Поета стана и си отиде. След малко бех при колегите си. Узнали че моя сжбеседник е бил Иван Вазов те се скапфузили и си отидоха без да ме погледнат... Отбегвах погледите и помежду си. Какво беха си говорили — незная, но тогава чак аз разбрах думите на поета. Тжлпата беше квази устните си в собствената си кръжж — бе пила до насита от чашата на собствената си и се погнуси сама от себе си...

20. X. 1921 год.

Плевен.

Вазов и Д-во „Сжгласие“

В архивата на Плевенското Обществено Образователно дружество „Сжгласие“ се сжхранява една сжчка картичка, писана саморжчно от народния поет Иван Вазов, в отговор на телеграмата, подадена от Председателя на дружеството по случай 50 годишния му писателски юбилей, чието сжджржание предаваме:

СОФИЯ

ИВАН ВАЗОВ

Настоятелството на Плевенското Обществено Образователно дружество „Сжгласие“ се счита щастливо да Ви потнесе, народия поете, която цели петдесет години лехте на

роден език, сгрязахте сжрдцата, будихте душите с своите стихове и писателско перо, сжрчените си поздравии по случай двойния Ви юбилей, като Ви пожелаваме още джлги години да живеете с своята ли...
№ 542, 24 октомври 1920 год.

Председател: Христов.

ВАЗОВИЯ ОТГОВОР

София, 30 октомври 1920 г.

Благодаря сжрдечно Вам и на дружеството Ви за топлиите привети — Много сжм трогнат

Ив. Вазов.

Само с тия думи благодарих поета на дружеството. Картичката е ценост и то се счита щастливо.

ХРОНИКА

НАШИЯ приятел г. Георги Ив. Вжлков се есгодил за г-ца Дора Айзенщайн от Виена. Чистито!

УЧИЛИЩНОТО настоятелство в с. Долни Джбник е решило да отпусне даром на всички учители от тамонната прогимназия и основно училище по един кубик джрва за отопление.

Сжщото е отпуснало 10,000 лв. за училищни способности и 2,000 лв. за книги от I гимназиален клас.

ПЛЕВЕНСКИЯ градски театър се завжрна от турне което беше предприел из провинцията.

ТАЯ ВЕЧЕР гимнастическото дружество „Плевенски юнак“ дава пжрвата си вечеринка през този сезон с най-добре подобрена и разнообразна програма. Утре неделя следобед сжщото дава дневна забава.

НА 12 НОЕМВРИ по случай 100 годишнината от рождението на руския писател Достоевски се устрива утрово на което писателя Иван Кирилов ще джржи сказка върху живота и произведенията на великия писател.

НОВИЯТ общински сжвет ще бжде свикан на заседание вероятно към 10 и. м. Говориха че блока и земеделската група ще работят заедно.

ПОПУЛЯРНИ скаски за почва да устрива от идущия месец редакцията ни За случая е отправено писмо до председателя на Бжлгарския писателски сжюз,

В ЧЕТВЪРТЪК на Петковден в с. Ужжрим е имало сжбор. За случая военната музика е дала концерт добре посетен.

ВНЕСЕН е в народното сжбрание за разглеждане законопроект за сждебната полиция.

ИЗЛЕЗАЛ е указ за отчуждаването кжщата на Илорин Макариополски в гр. Елена за местен музей на бжлгарския бит, духовно вжжрждание и старени.

РЕМОНТИРА се Коршум джамия срещу градската баня. След напжлното и ремонтиране ще бжде предадена отново на мюслиманските духовни власти.

Г-жа ЕКАТЕРИНА Д. КОНСТАНТИНОВА, сжп. угата на известния Плевенски благодетел Димитър Константинов от гр. Плевен е поларила сумата 2,000 лв. на Плевенското По-

борническо Оплжченско дружество по случай празнуването на 44 годишнината от Шипченската епонея за ограждана гжаничния паметник на Шипченските височини от покойния и сжпруг в памет на 3-а оплжченска джржина. Дарителката е провжзгласена за почетен член на дружеството.

ДИРЕКЦИЯТА на обществено здраве има сведения, че чумата, която тжж силно вжрлуваше по руското черноморско крайбрежие и имаше сериозни опасения да бжде пренесена в Бжлгария, е намалена в зжгчителни размери. Нови заболявания напоследжж в Одеса сж биле констатирани много малко, когато този град бе пламнал от грозната епидемия. До сега в Варненската карантина не е констатиран нито един холерен случай. Опасността за нас не може да се смета почти за преминала, понеже скоро времето се застудя и те не ще благоприятствуват за пренасяне на заразата

ГРАФ ШЕРИЗЕ, председател на между сжюзническата комисия в София, се очаква да се завжрне от Париж в началото на м. ноември. Неговото завжржание се очаква с голям интерес в сжфийските политически и дипломатически кжжгове. Вече цел месец и половина откато Граф Шеризе замине за Париж, в свжржка с некой лични доклади в посланическата конференция по положението на близкия изток.

ОКР. САНИТАРНА КОФЕРЕНЦИЯ. Тукашното дружество от сжюза на Санитарния и Ветеринарен персонал устрива Окжржжна Санитарна Конференция за 5 и 6 идущия месец Ноември, която ще джржи своите заседания в салона на читалище „Сжгласие“

Предполага се че конференцията ще бжде открита от Директора на Народното здраве г. Доктор В. Георгиев.

В сжщата ще се четат реферати от г. г. лекарите: М. Попов, Шишманов, Прозоровски и фелдшерите Б. Бошков, Русев, Бензов и др.

Сжщото дружество урежда музикално танцувална вечеринка на 5 ий Ноемврий вечерта в локала на Коста Ларов.

Тичайте за сезона

ХАСЕТА
БАРХЕТИ
АТЛАЗИ
ПИКЕТИ
САТЕНИ
БАСМИ и много манифактурни стоки по избор при
Нейко Иотов Сие
Плевен 4-5

ПРОГРАМА ЗА ВАЗОВОТО УТРО.

Сказка за поета от писателя Иван Кирилов.

Част I.

1. Мах. Brish-Kol Nidroi — изпълнява оркерстжр;
2. Петко Пав. Попов — Requiem мелодекламация декл. автора;
3. Иван Вазов — недопета песен — декл. Ев. Попов;
4. Titl — serouade — флейта, цигулка, пиано — изпълняват Мишаков, Кокошаров и Я. Каракашев;
5. Иван Вазов — копнеж на звездите — декл. Л. Иванов.

Част II.

1. grieg — La mort d' Ase — изпълнява оркерстжр;
2. Иван Вазов — Де е Бог? — декл. А. Антонов;
3. Иван Вазов — Любов трябва — декл. П. Попов;
4. Пред гроба на поета — балет от китката „Ирида“;
5. Концертно расувание — изпълняват Д. Тодоров и Л. Иванов;

Част III.

В килията сцена из „Под Игото“ от Ив. Вазов.

Диригент на оркестра Я. Каракашев — Вход на лице 3 лева
Приход за в полза на фонда за постройка театър и библиотека в гр. Плевен.

Обявление № 6758

Управлението по Плевенския гарнизон известява на интересующите се, че на 5 ноември н. г. 10 часа пред пладне ще се закупи по лобоволно сжгласие в Плевенското и Горно Ореховското Финан. Управление 10,000 кжр. чисто пшенично брашно рандеман, 84% — нужно на Плевенската гарнизонна фура. Може да се аферира за по малки количества, но не по малко от 5000 кжр. Доставка ще бжде франко вагон гара Плевен или склада на гарниз. фура-казар. на партида не по малки от 10,000 кжр.

Срока на изпълнение доставката е 45 дни, считан от деня на утжрждение тжрга. Приблизителната стойност на предприятието вжзлиза на около 380,000 лева. Участвуващите трябва да внесат 10% залог върху стойността на доставката. Предложенията и уговорката се трае до 11 1/2 часа пред пладне на сжщия ден. Поемните условия и др. книжа по тжрга могат да се разглеждат в канцелариите на Горно Ореховското и Плевенското финансови управления.

Разходите по сключване договора, обжрбване и публикация сжж за сметка на предприемача, като последния се освобождава от данаци.

27 октомври 1921 год.

От управлението на гарнизона

ПРЕНЕСОХМЕ ДАМСКОТО

си ателие на ул. „Александровска“

№ 242 срещу аптеката на ФРАНЦ ХОРАЧИК и ангажирахме

СПЕЦИАЛИСТИ СОФИЙСКИ РАБОТНИЦИ,

Изработваме: манта, костюми, роби, вжлне-ни, копринени, бални и свадбени рокли и блузи.

бродерия, астриган, кордон, синджир (кжсиян) и пр.

Изработка чиста и по НАЙ-ПОСЛЕДНИ МОДИ.

Посетете за уверение.

С почит:

Д. Сжлев & В. Биков

Печатница Мотавчиев и Син Плевен

Наскоро се отваря театр „ОДЕОН“